

УДК 821.112.2'06-312.4

Г16

Галлер Еліас

Г16 Грімм. Книга 2: Пташечка мовчить / Еліас Галлер; пер. з нім. А. Мельничук. — Київ: Видавництво Букшеф, 2025. — 320 с.

ISBN 978-617-548-443-2

Чи існують старі кіноматеріали, що засвідчують жорстокі полювання на людей у лісах Берліну? І якщо так, то що про це знала вбита родина Нори Ротманн? Головна комісарка наполегливо шукає відповіді на ці два питання. В ході свого розслідування вона вкотре натрапляє на непрохідні тенета корупції та брехні. Ніхто в її відділі не вірить у таємну організацію, яка влаштовує вбивства людей. Тож Нора шукає інші шляхи до правди — попри ризик зламатися самій.

Однак вона навіть не здогадується, що десь у Берліні, в катівні чатує монстр. Садист-жінконенависник з однієї з найстрашніших казок братів Грімм. І він хоче почути спів своєї пташечки...

УДК 821.112.2'06-312.4

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

Copyright © der deutschsprachigen Ausgabe 2024
By Elias Haller
All rights reserved.

© Мельничук А., переклад, 2025
© ТОВ «Видавництво Букшеф», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Літературно-художнє видання
ISBN 978-617-548-443-2

РОЗДІЛ 1

За пів року до описуваних подій

Том Треммель вимкнув світло в спальні. Тільки лампа в коридорі досі освітлювала кімнату, від чого його силует ледве вимальовувався на стіні. Він хотів спостерігати за іншими, але не дозволяти іншим бачити себе. Зрештою, поганців, які хотіли здерти з нього шкуру, було достатньо. Він боязко визирнув на вулицю з-за штори на вікні.

— Чому ти запізнюєшся? Це не смішно, — виголосив він монолог, оскільки більше в квартирі нікого не було.

Він нетерпляче гриз пальці, аж поки навколо нігтів не виступила кров. Його побачення явно відкладалося. Було вже далеко за північ. Домовлений час минув п'ятнадцять хвилин тому. «Бар Ронні» вже давно зачинився. Треммель щойно вийшов у коридор, аби переконатися, що на першому поверсі більше нікого немає. Рената, ходяча мумія, яка тримала бар на плаву за відсутності власника та орендодавця, вигнала останніх відвідувачів рівно о першій годині. Саме так, як того вимагало управління району Берлін-Нойкельн.

Минуло ще кілька хвилин. Він відчув, що його обдурили, і сердито вдарив у віконну раму, адже він підготував усе, як було домовлено. Навіть придбав собі старий смартфон та анонімну картку, щоб вільно користуватися інтернетом. Зрештою, він ніколи не міг бути впевненим, що його квартиру не прослуховують

поліціанти. Вже було досить того, що за ним на кожному кроці стежили через електронний браслет на нозі.

— Клятий СЦЕС! С-Ц-Е-С!

Спільний центр електронного спостереження федеральних земель постійно діяв йому на нерви. Вони телефонували до відділку Нойкельна, щойно заряд батареї браслета падав до критичної позначки. Але сьогодні він зарядив акумулятор до максимуму. Тож у в'язниці Вайтерштадт, де був розташований СЦЕС, кілька годин не лунав попереджувальний сигнал, спричинений браслетом. Електронний браслет був не лише неприємним, але й поступово псував йому здоров'я. Ця штука причепилася до його щиколотки, як прищ, і божевільно свербіла. Йому постійно хотілося почухати те місце, перерізати стрічку й відірвати цю штуку. Втім, тоді в нього знову були би проблеми з владою. А йому не потрібні були проблеми. Не цієї ночі! Цієї ночі він хотів по-справжньому розслабитися. Через вимоги суду він не міг зустрічатися з тими людьми, з якими хотів. Мешканці будинку вже знали про його історію та арешт. Вони попереджали поліцію, щойно до нього додому приходили знайомі з дітьми. Діти й навіть підлітки були справжньою проблемою в його оточенні. Тому йому довелося вдатися до таких заходів і домовитися про зустріч посеред ночі.

— Це якщо мій контакт мене не обдурило!

І все через цю безмозку дівчинку! Але ж вона теж цього хотіла. Усе могло б бути добре, якби ця дівчинка не була такою дурною. Вона повинна була в перший раз просто тримати язик за зубами. Він не мав вибору. Це був самозахист. Звичайно, він не міг сказати це в залі суду. Його адвокат порадив йому мовчати, доки його не попросять дати свідчення. Тоді він повинен був лише коротко описати те, що сталося. Він так і зробив, зокре-

ма, розповів, як спочатку душив її рушником, а потім руками.

— Мала мене спровокувала! Так, спровокувала!

Він промовив щось про каяття, і суд узяв це до уваги. До цього дня слово «каяття» нічого не означало для Треммеля. Озираючись назад, він трохи шкодував ту дівчинку, так, але секс був гарячішим. Як тільки він про це згадував, йому хотілося подрочити. Якби ж лише люди не казали постійно, що секс із неповнолітніми — це злочин. Через це він швидко перемкнувся на іншу думку. Про собаку, якого хотів незабаром завести. Це мала бути карликова такса або померанський шпіц. Він ще не вирішив. Його матір позичить гроші на собаку зі своєї пенсії. Перед цим йому треба отримати дозвіл на утримання собаки від власника будинку, як тільки той повернеться з відпустки. Треммель не хотів неприємностей. Перед ним уже було достатньо вимог, з якими він не міг впоратися.

— Цей вечір ще буде гарним! — зрадів він, коли фари повернули на вулицю Гарцер-штрассе.

Як і було домовлено, чорний фургон припаркувався перед будинком. Без написів, без пошкоджень на кузові. Лише звичайний номерний знак. Три коротких спалахи фар. Тепер у Треммеля було дві хвилини. Дві хвилини, після чого він повинен був вийти з будинку, бо інакше машина знову поїде. Без Треммеля, звісно. Людина на водійському сидінні була нетерплячою, це він зрозумів ще під час листування. Його співрозмовник сьогодні мав бути вдома наодинці з донькою. Тож домовленість із Треммелем була призначена на цей вечір.

Треммель махнув рукою додолу, хоча й не міг уявити, що хтось помітить цей жест. Він одразу ж поспішно вийшов зі спальні, швидко глянув на себе в дзеркало

в коридорі, ще раз протер вказівним пальцем передні зуби й нарешті тихо зачинив за собою вхідні двері.

Цих двох хвилин було цілком достатньо, щоб залізти у фургон на пасажирське місце. Не встиг він навіть пристебнутись, як машина рушила з місця.

— Ого, хтось поспішає! — сказав він, потираючи руки від хвилювання. — Все так, як ми домовлялися?

— Ми їдемо прямо до мене додому, — пролунав прокурений голос із водійського сидіння. — Сподіваюся, ти будеш ніжним.

— Логічно, я люблю приділяти дитині всю ніч.

— Не думаю, що це займе всю ніч.

— Шкода, я думав, що зможу твою доньку...

Трембель різко обірвався на півслові, коли в його ліве око встромили ін'єкційну голку.

РОЗДІЛ 2

Чотири місяці по тому

Головна комісарка кримінальної поліції Нора Ротманн увійшла до шинку у Вестгафені. Був ранок середи, і в барі було ще небагато відвідувачів. Він мав заповнитися лише близько полудня, коли працівники порту йшли на обідню перерву. На мить вона занурилася в атмосферу шинку. Пахло набагато приємніше, ніж вона очікувала. Не кислим запахом, не дешевою випивкою, яку розливали відвідувачі і яка назавжди застрягала між дошками підлоги, бо жодне у світі обладнання для прибирання не діставало до дрібних щілин. У барі був власник закладу, який сухо, на берлінський лад, привітався з нею і не справляв вражен-

ня такого, що залежить від її грошей. Тут також були двоє чоловіків у робочому одязі та її колега з 11-го відділу — головний комісар Конрад Кеніг, він же КК, як іноді скорочували його ім'я.

Будь-хто інший підняв би руку й помахом покликав би її до свого столу. Кеніг же сидів, згорбившись на стільці, неначе закам'янів, і витріщався в чашку з парою, що стояла перед ним, ніби проводив якийсь дивний чайний ритуал. Звичайно, він давно помітив Нору. Досвідчений головний комісар нічого не пропускав, але поводився так, ніби вхідні двері щойно не гримнули з гуркотом, який неможливо було не почути. Навіть якщо їй і було байдуже до шанобливості, його ігнорування здалося їй неповагою. Зрештою, це він покликав її сюди.

— Чому ми зустрічаємося саме тут? — запитала вона й сіла за стіл.

Він, втомлено поворухнувши рукою, вказав на кімнату:

— Тут Ізмаїл востаннє бачив свого друга Ганса Молдера.

Ізмаїл, безхатько, який жив у районі порту й ходив у буйволячій шкурі. Він носив хутро навіть навесні, коли температура зростала з кожним днем. Колись Нора говорила з ним про Ганса Молдера або, як його називали, Залізного Ганса. Існувала однойменна казка братів Грімм, але це не єдине, що робило його особливим. Молдер зник два десятиліття тому, а його тіло так і не знайшли. Втім, були ознаки того, що його вбили під час полювання на людей у лісі Копенік. У тій ділянці лісу, за яку відповідала Нора, оскільки орендувала її.

— Я припустив, що це буде ідеальне місце для цієї розмови, — продовжив Кеніг і випив чаю.

Здавалося, що не лише напій викликав у нього біль у роті, а й сама розмова помітно напружувала. Якщо трохи більше, ніж місяць тому він міг чітко і ясно висловлювати свої думки, то зараз він дуже часто лише бурмотів. Йому встромили ножа прямісінько через щоки й ротову порожнину. Над Кенігом, як то кажуть, зглянулася доля, бо під час нападу серійного вбивці Мартіна Бехштайна він не втратив язика, а лише два кутніх зуби. Однак, звичайно, зашиті рани на його обличчі виглядали жахливо. Важко було передбачити, чи шрами коли-небудь повністю загояться. Щоб хоч якось приховати їх, Кеніг відростив бороду, але вона йому не дуже пасувала, бо надавала досить пошарпаного вигляду й робила ще старшим. Від Кеніга також трохи смерділо. Як завжди, він був одягнений у старомодні джинси, однотонну сорочку й світлу куртку, тканина якої подекуди була зовсім зношеною. Здавалося, він рідко переодягався. Його одноманітне вбрання не вказувало на те, чи був він на службі, чи досі перебував у лікарняній відпустці. Загалом, він здавався розчарованим і більш сумирним.

— Що ви дізналися про Бехштайна? — раптово запитала вона, аби пришвидшити розмову. — Чи є якісь записи, що підтверджують його злочини?

— Дещо вдалося з'ясувати. Наприклад, в його ноутбучі був повний запис розмови між тобою і Тухфельдтом, в якій він брав участь через відеоконференцію. В нас є кожна секунда — від моменту, коли колишній начальник поліції повертає ноутбук, до моменту, коли він його закриває.

— Чому ти знову про це згадуєш? Тухфельдт помер лише після цього. Мене що, і далі підозрюють у його вбивстві? Ти це хочеш сказати?

Кеніг рішуче заперечив:

— Не будь дурною, Нора. Він наклав на себе руки, у цьому немає жодних сумнівів. У його сейфі була передсмертна записка. Ну, принаймні чернетка передсмертної записки. Нічого не зрозуміло, але вона написана від руки, і тому досить переконлива. Схоже, він писав ці рядки в стані сп'яніння. Він визнав власні помилки, не називаючи їх конкретно. Навіть його дружина змогла пригадати, що бачила в нього ознаки депресії, але ігнорувала їх. Вона шукала когось, щоб звинуватити в смерті чоловіка, і ти була саме тою, хто був їй потрібен. Зрештою, ти була останньою, хто з ним розмовляв. Не хвилюйся за Тухфельдта. Він більше не твоя проблема.

Нора неохоче згадала неофіційну розмову в кабінеті відставного начальника поліції. Як він впав перед нею і виплюнув кров. Такого ніхто не забув би:

— І як зараз просувається справа? Що ще твій відділ дізнався про Бехштайна? Що з Молдером? Що з «Грімм»?

— Дуже повільно, так? Якщо ти не в курсі, я досі не повернувся до роботи. Наразі я не можу оцінити, як довго я не працюватиму. Ти ж бачиш, який я. Можу поділитися з тобою лише тією інформацією, яку мені час від часу повідомляють мої колеги.

— Час від часу — це нісенітниця! Розкажи мені про «Грімм», інакше ти марнуєш мій час!

— Вважай мою доброю волею, що ми взагалі ведемо цю розмову, добре? — він важко дихав. З густими колами під очима він нагадував не когось, хто спокійно відпочиває вдома, а того, хто ночами не спить. — Якщо цей таємний союз дійсно існував, то його платформа в даркнеті, ймовірно, вже давно перестала бути активною. Ми доручили її ІТ-спеціалістам із Федерального управління кримінальної поліції. Нічого. Вони не знайшли ані найменших слідів проекту під назвою